Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Nr. 48. 1936.

# Gazeta Urzędowa

## POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 28 listopada 1936 r.

## DZIAŁ URZĘDOWY.

## Zarządzenia władz

### Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 4 listopada 1936 r.

**o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym.**

(Dokończenie z nr. 47)

Art. 14. Artykuł 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 14. (1) Dodatki do państwowego podatku gruntowego na rzecz związków samorządowych nie mogą dla poszczególnej jednostki podatkowej przewyższać w łącznej sumie 50 % ogólnej kwoty państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593).

(2) W wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie przypadkach, może Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu pozwolić na podwyższenie tej normy do 75 %, ale tylko w stosunku do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku, przewidzianego w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1).

(3) Z dodatków samorządowych do państwowego podatku gruntowego otrzymują izby rolnicze udział w wysokości 3 % państwowego podatku gruntowego wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w ust. (1). Przepis ten nie dotyczy izb rolniczych na obszarze województw poznańskiego, pomorskiego i śląskiego".

Art. 15. W art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16) punkty a) i b) otrzymują brzmienie następujące:

„a) z 3 % udziału w ogólnej kwocie państwowego podatku gruntowego, pobranego w okręgu izby z uwzględnieniem oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593).

b) z udziału w dodatkach samorządowych do państwowego podatku gruntowego w wysokości 3% tego podatku wraz z oddzielnym dodatkiem, przewidzianym w art. 7 dekretu, powołanego w pkt a)".

Art. 16. Artykuł 5 ustawy z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 172) otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 5. Ogólna suma podatku wyrównawczego podlega w każdej gminie podziałowi pomiędzy poszczególnych płatników tego podatku w stosunku do przypadających na każdego z nich podatków, które w myśl art. 1 stanowią podstawę wymiaru podatku wyrównawczego, przy czym za podstawę wymiaru tegoż podatku przyjmuje się: w stosunku do płatników państwowego podatku gruntowego — podatek przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu; w stosunku do płatników państwowego podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, w stosunku do płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości".

Art. 17. W art. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele

publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204) ustęp (1) otrzymuje brzmienie następujące:

„(1) Obowiązek świadczeń w naturze obciąża osoby fizyczne i prawne w gminach wiejskich i miastach nie wydzielonych z powiatowych związków samorządowych, które opłacają podatek gruntowy, podatek od nieruchomości i podatek przemysłowy — w stosunku do sumy tych podatków, obciążających poszczególnego płatnika, przy czym za podstawę wymiaru świadczeń przyjmuje się dla płatników podatku gruntowego — państwowy podatek gruntowy, przypadający według przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 593), jednak bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 tegoż dekretu, dla płatników podatku od nieruchomości — podatek od nieruchomości, a dla płatników podatku przemysłowego — ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych".

Art. 18. W art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o obniżeniu obciążenia daninami komunalnymi i o innych zmianach w finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 544) uchyla się przepis ustępu (1).

Art. 19. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 20. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r., z wyjątkiem przepisu art. 2 pkt 10), który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

(2) Z dniem wejścia w życie przepisów dekretu niniejszego uchyla się wszelkie przywileje i zwolnienia w państwowym podatku gruntowym oraz wszystkie przepisy sprzeczne z dekretem niniejszym, w szczególności zawarte:

1) w rosyjskiej ustawie o podatkach bezpośrednich (Zbiór Praw ces. ros. tom V),

2) w austriackiej ustawie z dnia 24 maja 1869 r. o podatku gruntowym (Dz. u. p. austr. Nr. 88),

3) w pruskiej ustawie z dnia 21 maja 1861 r. o podatku gruntowym (Zb. ust. prusk. str. 253) w pruskiej ustawie z dnia 14 lipca 1893 r. o uchyleniu podatków bezpośrednich (Zb. ust. prusk. str. 119) i w pruskiej ustawie z dnia 14 lipca 1893 r. o daninach komunalnych (Zb. ust. prusk. str. 152),

4) w węgierskiej ustawie z dnia 18 marca 1909 r. o podatku gruntowym (Zb. Pr. państw. z dnia 1 kwietnia 1909 r.),

5) w ustawie z dnia 17 czerwca 1921 r. o poborze na rzecz Skarbu Państwa dodatku do podatków: gruntowego, podymnego, domowo-klasowego i budynkowego oraz unormowaniu poboru podatku gruntowego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego jako też powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego, białowieskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 372),

6) w ustawie z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505),

7) w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 kwietnia 1924 r. o podwyższeniu państwowych podatków gruntowych (Dz. U. R. P Nr. 33, poz. 339).

**Prezydent Rzeczypospolitej:** (—) I. Mościcki

**Prezes Rady Ministrów:**

(—) Sławoj Składkowski

**Minister Skarbu:** (—) E. Kwiatkowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 85 z dnia 7 listopada 1936 r.)

## Rozporządzenie Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych

z dnia 20 października 1936 r.

**w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 15 stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych.**

Na podstawie art. 5, 6 i 26 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) i art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) oraz art. 2 ustawy z dnia 23 marca 1929 r. w sprawie ratyfikacji konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r. (Dz. U. R. P. z r. 1929 Nr. 25, poz. 257) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 15 stycznia 1933 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 55) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 19 otrzymuje brzmienie:

„§ 19. (1) Każdy pojazd mechaniczny powinien być zaopatrzony w dwie tablice ze znakami rejestracyjnymi, przytwierdzone z przodu i z tyłu pojazdu.

(2) Znak rejestracyjny składa się z litery (liter) serii oraz liczby, pod jakimi pojazd został zarejestrowany.

(3) Tablice rejestracyjne samochodowe przednia i tylna, w kształcie prostokąta, są jednakowe i posiadają wymiary 125 × 350 mm, przy czym tło jest czarne, a litery, cyfry i obrzeża tłoczone, koloru białego. Tablice rejestracyjne motocyklowe przednie w kształcie łuku, o wymiarach 65 × 250 mm, posiadają na czarnym tle malowane białe znaki po obu stronach tablicy. Tablice rejestracyjne motocyklowe tylne mają kształt kwadratu o boku 170 mm, na którym na czarnym tle wytłoczone są litery, cyfry i obrzeże koloru białego.

(4) Tablice ze znakami rejestracyjnemi powinny być umieszczone na widocznym miejscu, w płaszczyznach pionowych i przytwierdzone do pojazdu w sposób trwały.

(5) Obydwie tablice rejestracyjne na samochodach powinny być tak umieszczone, aby krawędzie poziome tablic były prostopadłe do osi podłużnej pojazdu.

(6) Na motocyklach tylna tablica powinna być tak umieszczona, aby krawędź pozioma tablicy była prostopadła do osi podłużnej pojazdu, tablica zaś przednia powinna być umieszczona wzdłuż jego osi podłużnej.

(7) Zabronione jest zakrywanie i ozdabianie w jakikolwiek sposób znaków rejestracyjnych, jak również umieszczanie z przodu lub z tyłu pojazdu

mechanicznego innych znaków, nie przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, z wyjątkiem znaków:

a) wytwórni,

b) dyplomatycznych

c) państwowych,

d) miejskich oraz

e) klubów automobilowych, motocyklowych i touring klubów.

(8) Minister Komunikacji ustala szczegółowe warunki, jakim mają odpowiadać tablice rejestracyjne oraz ich koszt."

2) § 32 otrzymuje brzmienie:

„§ 32. (1) Przepis § 19 stosuje się również do próbnych znaków rejestracyjnych z tą zmianą, że na znakach próbnych:

a) prócz oznaczenia litery (liter) serii oraz liczby pod jakimi pojazd został zarejestrowany, umieszcza się dodatkowo litery: „PR",

b) kolor liter, cyfr i obrzeża jest żółty.

(2) Próbne znaki rejestracyjne mogą być przytwierdzone na pojeździe w sposób prowizoryczny, lecz zabezpieczający od zagubienia".

§ 2. (1) Pojazdy mechaniczne dopuszczone do ruchu na drogach publicznych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego powinny być zaopatrzone w tablice rejestracyjne nowego wzoru do dnia 1 września 1937 r.

(2) Tablice starego wzoru zostaną wymienione z urzędu (bezpłatnie) na tablice nowego wzoru w czasie od 1 czerwca 1937 r. do 1 września 1937 r.

(3) W czasie od 1 lutego 1937 r. do 31 maja 1937 r. tablice dotychczasowe mogą być zamienione na tablice wzoru nowego jedynie za zwrotem kosztów wykonania nowych tablic.

(4) Dla pojazdów mechanicznych, dopuszczonych do ruchu po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, będą wydawane tablice rejestracyjne nowego wzoru za zwrotem kosztów ich wykonania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1937 r.

**Minister Komunikacji:** (—) Ulrych
**Minister Spraw Wewnętrznych:**
(—) Sławoj Składkowski

(Przedruk: z Dz. U. R. P. Nr. 85 z dnia 7 listopada 1936 r.)

## Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 29 września 1936 r.

**o odroczeniu eksmisyj z lokali handlowych i przemysłowych.**

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do lokali przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych wyłączonych spod ochrony lokatorów na podstawie przepisów art. 2 pkt. m.) ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U R. P. z 1936 r, Nr. 39, poz. 297) oraz art. 2 pkt. k.) śląskiej ustawy o ochronie lokatorów (Dz. U. Śl. z 1935 r. Nr. 22, poz. 31).

Art. 2. (1) W sprawach o eksmisję z lokalu handlowego lub przemysłowego sąd na wniosek najemcy — uwzględniając stosunki gospodarcze najemcy i wynajmującego, w szczególności położenie najemcy, w jakim znalazłby się w razie wykonania eksmisji, czas trwania najmu, wysokość płaconego dotychczas czynszu oraz wysokość żądanej przez wynajmującego podwyżki czynszu — może odroczyć termin wydania przedmiotu najmu na okres nie dłuższy niż do dnia 31 marca 1939 r.

(2) Na wniosek najemcy, który w okresie od dnia 15 listopada 1932 r. do dnia 15 listopada 1935 r. dokonał w lokalu inwestycji zwiększających wartość lokalu, które dotychczas jeszcze nie zamortyzowały się, sąd obowiązany jest odroczyć termin wydania przedmiotu najmu. Odroczenie nastąpi na okres, potrzebny do amortyzacyj tych inwestycji, nie dłużej jednak niż do dnia 31 marca 1939 r. Najemca traci prawo do odroczenia, jeżeli wynajmujący zapłaci mu ustaloną przez sąd wartość niezamortyzowanych inwestycji.

(3) Odroczenie terminu wydania przedmiotu najmu może być udzielone przez sąd tylko jeden raz.

(4) Jeżeli eksmisję już orzeczono, rozstrzygnięcie wniosku o odroczenie terminu wydania przedmiotu najmu należy do postępowania egzekucyjnego, choćby egzekucja nie została jeszcze wszczęta. W celu rozpoznania wniosku sąd wyznaczy rozprawę. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

(5) Przed rozstrzygnięciem wniosku sąd winien skłaniać strony do zawarcia umowy najmu, jeżeli przyczynę eksmisji stanowi brak zgody co do wysokości czynszu.

(6) Aż do upływu terminu, na który odroczono wydanie przedmiotu najmu, — w braku umowy co do wysokości czynszu — pobierany będzie przez wynajmującego czynsz w wysokości obowiązującej strony w chwili wyjęcia lokalu spod ochrony.

Art. 3. W okresie do dnia 31 marca 1939 r. wypowiedzenie najmu lokali handlowych i przemysłowych, których najem trwał nie krócej niż lat pięć, może nastąpić przez wynajmującego jedynie na sześć miesięcy naprzód na koniec kwartału kalendarzowego.

Art. 4. (1) Przepisów dekretu niniejszego nie stosuje się, jeżeli wynajmujący odstąpił od umowy najmu z przyczyn, przewidzianych w art. 382 i 388 kodeksu zobowiązań, bądź jeżeli opróżnienie lokalu potrzebne jest wynajmującemu dla wzniesienia nowej budowli.

(2) Najemca traci prawo do korzystania z udzielonego mu odroczenia terminu wydania przedmiotu najmu, jeżeli po udzieleniu odroczenia nastąpią wymienione w ust. (1) okoliczności, wyłączające stosowanie przepisów dekretu niniejszego.

Art. 5. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

**Prezydent Rzeczypospolitej:** (—) I. Mościcki.
**Prezes Rady Ministrów:** (—) Sławoj Składkowski
**Minister Sprawiedliwości:** (—) W. Grabowski

(Przedruk: z Dz. U. R. P. z dnia 30 września 1936 r. nr. 74)

## Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 listopada 1936 r.

**w sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niektórych kategorii robotników zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych.**

Na podstawie art. 1 i 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 58, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. w sprawie rodzajów

przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i i samorządowych oraz kategoryj zatrudnionych w nich robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546) otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 3. Nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niewykwalifikowani robotnicy sezonowi zatrudnieni: a) w przedsiębiorstwie państwowym „Polska Poczta Telegraf i Telefon" i w Wojskowym Instytucie Geograficznym podczas polowych prac triangulacyjnych, topograficznych i fotogrametrycznych, b) w państwowych i samorządowych tartakach i zakładach obróbki drewna, c) przy robotach kolejowych, drogowych, wodnych (budowlanych i regulacyjnych,), ziemnych i melioracyjnych, prowadzonych przez przedsiębiorstwa i zakłady pracy państwowe i samorządowe:

1) o ile roboty, przy których zatrudnieni są ci robotnicy, trwają normalnie krócej niż 6 miesięcy w roku, zaś jeśli idzie o roboty melioracyjne i prowadzone przez władze wojskowe, krócej niż 8 miesięcy oraz

2) o ile robotnicy ci w okresie 12 miesięcy, poprzedzających przyjęcie do robót wymienionych pod a), b) i c), pracowali krócej niż 13 tygodni; pracy w zakładach rolnych, leśnych i ogrodniczych oraz w zakładach, zatrudniających poniżej 5 pracowników, nie wlicza się do wspomnianego okresu 13 tygodni.

Również nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotnicy sezonowi, zatrudnieni w państwowych zakładach zdrojowych, z wyjątkiem robotników sezonowych budowlanych, którzy podlegają temu zabezpieczeniu z zastrzeżeniem postanowień ustępu poprzedzającego."

§ 2. przepis § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 546) w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem niniejszym stosuje się przy ustalaniu prawa do zasiłku na wypadek bezrobocia tych robotników, którzy w czasie od dnia 1 października 1936 r. zgłosili albo zgłoszą prawo do zasiłku.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

**Prezes Rady Ministrów:** (—) Sławoj Składkowski
**Minister Opieki Społecznej:**
(—) Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedr. z Dz Ust. Rz. Pol., Nr. 86 z dnia 10 XI. 1936 r.)

## Zarządzenie
### Dyrekcji Policji w Katowicach
z dnia 16 listopada 1936 r.
### o odszczurzaniu budynków i terenów.

Na podstawie art. 10 ust. (3) pkt. e ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198) oraz ustawy z dnia 14 marca 1923 r. w przedmiocie utworzenia Dyrekcji Policji (Dz. U. Śl. Nr. 15 poz. 97) zarządza się co następuje:

§ 1.

W celu wytępienia szczurów należy w dniu 17. grudnia 1936 r. wyłożyć truciznę na szczury w domach, w zabudowaniach gospodarczych i na przyległych do nich podwórzach i innych placach.

Trutki należy wyłożyć na przeciąg 3-ch dni w miejscach niedostępnych dla zwierząt domowych i sposób niezagrażający otoczeniu. — Padłe szczury winny być zakopane, trutki zaś należy usunąć.

§ 2.

Zobowiązani do tępienia szczurów są właściciele i dzierżawcy.

§ 3.

Zezwolenie na zakup trutek, które nabyć można w aptekach i drogeriach, wydawać będą z upoważnienia Dyrekcji Policji w mieście Katowicach i w gminach powiatu katowickiego odnośne Komisariaty i Posterunki Policji, w rejonie których znajduje się budynek wzgl. teren do odszczurzenia.

§ 4.

Przeciw opornym zostanie zarządzone wykonanie przymusowe na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

§ 5.

Winni niezastosowania się do zarządzenia niniejszego poniosą odpowiedzialność w myśl postanowień art. 22 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu.

§ 6.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w mieście Katowicach i wszystkich gminach powiatu katowickiego.

**Za Dyrektora Policji:**
(—) Kutzner
Wicedyrektor.



Prenumerata: roczna 12 zł, półroczna 6 zł, kwartalna 3 zł, miesięczna 1 zł. Cena nr. pojedyńczego 30 gr.
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić w wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.